

EL LLENGUATGE

Assistir-hi

9/XI/1976

Atenuades en bona mesura les circumstàncies restrictives que els impedièn, se celebren actualment tota llei d'actes, reunions, aplecs, taules rodones i mitings, als quals se'ns demana d'assistir. Força sovint se'ns demana amb l'ús de l'imperatiu d'aquest verb, net i pelat, reforçat, algunes vegades, amb un signe d'admiració: ASSISTIUI! També llegim algú cop que ens donem compte de l'acte ja celebrat i ens informen dels qui «van assistir». Però el verb assistir, usat intransitivament, és a dir, quan significa «estar present», sol exigir —si no imprescindiblement, gairebé— el complement que indica el lloc on s'assisteix. (Usat transitivament, sol comportar complements de designació personal: un malalt, els pobres, etc.) El Diccionari Fabra indica cinc exemples de llocs on es pot assistir, com a complement d'aquest verb: a una festa, a un espectacle, a una representació, a un judici, a un curs. I si aquest lloc ja ha estat esmentat abans, és el pronom adverbial hi a que cal recórrer per tal de completar el sentit del verb: Assistiui-hi! Hi van assistir els polítics més conspicus. En aquests casos, la intervenció del pronom hi és una exigència gramatical indefugible, i convindria que tots els qui redacten i confeccionen cartells, programes, pasquins i proclames no ho deixessin de tenir en compte.

Hi ha un cas, és clar, en què no cal el pronom hi, encara que el verb no vagi acompanyat per un complement representat per un grup nominal (la reunió la festa, etc.). Es tracta de les oracions relatives, de les oracions subordinades per mitjà d'un terme relatiu que té, alhora, funcions de complement. Com exemple, podríem dir la nostra mateixa frase del paràgraf inicial... als quals se'ns demana d'assistir.